

РАЗУЗНАВАЧЪТ ОТ ОТДЕЛ “АКТИВНИ МЕРОПРИЯТИЯ” ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

О.р. подполк. Любомир Николов е сред хората, които първи се запознават със “Задочни репортажи за България” на Георги Марков (на 11 септември т.г. се навършват 37 години от гибелта му – б.а.). По това време Любомир Николов работи в отдела за “активни мероприятия” на бившето Първо главно управление на ДС. Преди това е завършил руска филология, с втора специалност немски език и факултативно унгарски. До 1972 г. работи в Бюрото за младежки туризъм “Орбита” след което постъпва в българското разузнаване. Има два задгранични мандата в посолствата ни в Бон и в Рим, където отговаря и за връзките с Ватикана. През 1990-1992 г. отново като служител в отдела за “активни мероприятия” е имал задача да окаже помощ и пълно съдействие на следователя Ангел Дончев в разследването за “българската следа” в атентата срещу папата в архивите на управлението. Това разследване е специално поръчано от тогавашният президент Желю Желев.

“Като офицер от разузнаването, а и до сега животът ми преминава под знака на разобличаване и противодействие на специалните операции и пропагандни кампании срещу България” – казва Любомир Николов в интервю за “Уикенд”. В него той анализира две от големите кампании срещу България – “българския чадър” и “българската следа” в атентата срещу папа Йоан Павел II.

Георги Марков бе убит от “Скотланд ярд”,

защото искаше да се завърне в България!

ДС нямаше сили да организира убийството на писателя в Лондон.

Той бе силно разочарован от престоя си в Англия и искаше да си дойде у нас.

“Задочни репортажи” не бяха опасни за властта.

Желю Желев търсеше на всяка цена “Българската връзка” в атентата срещу Йоан Павел II.

**Интервю на
СВЕТЛАНА БАТАЛОВА**

- Господин Николов, работили сте в отдел „активни мероприятия”. Вие лично как се запознахте със „Задочни репортажи” на Георги Марков?

- В отдела за “активни мероприятия” първоначално работех по така наречената вражеска емиграция и затова четях всички материали, които постъпват по официална и неофициална линия. Затова може би съм сред първите, които са се запознали със „Задочните репортажи” на Георги Марков. Те излизаха в секретния бюлетин на Софияпрес, веднага след като той ги прочиташе по радио ББС.

- Какво впечатление оставиха тези текстове във вас?

- Трябваше да напиша обичайната справка за „Задочните репортажи”. Какво да ви кажа, мисля, че сега им се придава по-голяма тежест. Тогава, отлично помня, написах, че те не са нито толкова

притеснителни, да не говорим за опасни или изобличаващи. Откровено казано, не ми се сториха, че заслужават толкова голямо внимание. Странно, но сега като ги прочетох неотдавна имам чувството, че текстът не е този, който съм чел навремето. Имам усещането, че макар и много леко, но те са преработени. Сега ми звучат доста по-остро, по-нахъсано от едно време.

- Около това убийство обаче останаха много въпросителни. Ще получат ли някога отговор?

- Да и една от тези въпросителни е, защо ние го разследвахме тук, докато убийството стана на територията на Великобритания. Скотланд ярд, който беше длъжен да проведе разследването, така и не излезе с краен документ, със становище с точни и ясни изводи за това кой, как и защо го е убил. Очевидно е, че резултатът от разследването на Скотланд ярд не е в интерес на версията за “българския чадър”, така че въпросителните едва ли ще получат отговор.

- Казвате, че „Задочните репортажи” не са били опасни за властта, както се твърди сега. Кой тогава имаше интерес от премахването на един писател-дисидент?

- По време, когато вече бях в посолството ни в Бон, в Центъра в София е била получена информация, че Марков е силно разочарован от живота си в Англия и възнамерява да се завърне в България.

- Това звучи направо невероятно! Как го разбрахте?

– Трябваше по нареждане на резидента да “изчистя” колега с английски език, така че той да проведе разговор от външен телефон, който да не може да бъде засечен от местните контраразузнавателни служби. Резидентът наблегна на важността на този разговор, тъй като се касаело за част от операция за засилване на желанието и намерението на Георги Марков да се върне в България.

Той бил изпаднал в депресия от факта, че няма никаква популярност във Великобритания, каквато очаквал, че ще получи. А в България, както е известно, бе част от върхушката, ходеше на лов с Тодор Живков и се возеше на западен автомобил, а не с автобус.

- Как и с каква цел е била планирана тази операция?

- Подробности не знам – както вече споменах по това време не съм бил в Центъра. Предполагах, че завръщането на Георги Марков в България би могло да се използва по различни начини с голям пропаганден ефект.

След завръщането си в България през май 1980 г. отново бях назначен в отдела за АМ, но трябваше да поема ново направление, което нямаше отношение към емиграцията и, още по – малко, към смъртта на Георги Марков. След лансирането на “българската връзка” в атентата срещу папа Йоан Павел II и ареста на Сергей Антонов, приоритет на

отдела за АМ, а и на цялата държава, стана оневиняването на България, а убийството на Георги Марков за години остана на заден план.

След моето пенсиониране през 1992 г., когато наред с “българската връзка” в атентата срещу папата, “българският чадър” излезе пак на мода, във вестник “Строго секретно” бр. 89, октомври 2002 г. попаднах на материала “Георги Марков е искал да се върне”, потвърждаващ това, което предполагах, че стои в основата на загадката около смъртта на Георги Марков. Материалът завършва така:

“През последните години преди смъртта си Марков започна да създава проблеми на своите нови работодатели. Неговото критично перо не щадеше егоизма и лицемерието на западното общество. И в Англия Марков си остана бунтар-дисидент. Това над Темза не се харесваше. Освен това, в МИ-6 и в ЦРУ продължаваха да подозират, че Марков работи за българските служби или че е "замразен" от тях. Но има и нещо друго, което Калугин не е знаел и което вероятно са знаели само английските и американски специални служби. И, разбира се, българската Държавна сигурност. А това е изключително важният факт, че през 1978 г. Георги Марков е поискал ... да се върне в България. За тази цел на няколко пъти в Западна Европа - в Мюнхен и Бенелюкс, установява контакти с представители на българските посолства и търговски мисии, по които изпраща писма и други неща до висши ръководители в София.

Марков е искал да се върне в България!

Това щеше да бъде най-големият успех на българската - в частност, и на социалистическата - въобще, пропаганда, и най-големият провал на Англия и САЩ в условията на студената война. За последните Марков по никакъв начин не можеше да се върне в България. Трябваше да бъде елиминиран.”

Според мен, никой не е искал или е имал интерес да убива писателя – най-вероятно, английските специални служби по някакъв начин са разбрали за намерението на Георги Марков да се завърне в България и са провели операция, за да го спрат. Замисълът е бил, първо да инсценират покушение срещу Владимир Костов, след това и на Георги Марков. Така той е щял да влезе в болница и през това време е трябвало да се лансира кампания за опит да бъде ликвидиран писателят дисидент, като опасен за комунистическия режим.

- Убеден ли сте, че е имало такъв сценарий?

- Да, подобен сценарий е типичен за маниера на мислене и действие на службата за специални политически акции на Ми-6, която за разлика от ЦРУ избягва да използва убийството като инструмент за постигане на външнополитически цели. В книгата на Джонатан Блоч и Патрик Фитджералд “Тайните операции на английското разузнаване” от 1983 г., издадена в България през 1988 г. на стр. 52 пише:

“Тайните операции на МИ-6 се подготвят в специален отдел, макар че се осъществяват от редовни оперативни разузнавачи. Ким Филби разказва за секцията “Специални политически операции”, която е била създадена в средата на 50-те години за изпълнение на различни задачи: организиране на преврати и пропагандни кампании, създаване на тайни радиостанции, проваляне на международни конференции и повлияване на избори.”

Нещата, обаче, се объркват и усложняват – не е било планирано Марков да умре, защото “оцелелите по чудо след покушенията” Владо Костов и Георги Марков със свои публични изяви биха били много полезни за целите на планираната кампания.

След години всичко това успешно е използвано в рамките на мащабната операция на ЦРУ в подкрепа на политиката на Роналд Рейгън за ликвидиране на “империята на злото”.

Не е ли странно, че и до сега след толкова години Скотланд ярд не е обявил официално някакъв резултат от това разследване на смъртта на Георги Марков. И друго нещо е странно – през годините имаше десетки журналистически разследвания, но сред тях няма нито едно на английски журналист. Защо ли?

Заслужава по-специално внимание казаното от Клаус Дексел от ФРГ, автор и режисьор на филм за Г. Марков, в интервю на Алексения Димитрова в “24 часа” от 5 октомври 2013 г.:

“Един агент на МИ-6 доста преди Скотланд ярд е знаел за съществуването на Пикадили, и за връзката му с атентата срещу Георги Марков”. И още: “Ако са имали желание, със сигурност са щели да намерят и разпитат Франческо Гулино – ние го намерихме за два месеца”.

Г-н Дексел не е прав - Скотланд Ярд открива “Пикадили”, разпитва го и го оставя на свобода!

МИ-6 не е имала никакъв интерес Франческо Голино да бъде задържан и да отиде на съд в Англия, където трябва да му бъде предявено обвинение, което трябва да се основава на доказателства, а не на изявления и публикации. Много по-лесно и с много по-малко усилия за МИ-6 и за Скотланд ярд е “доказването” на версията за “българския чадър”, вместо пред съд, да се предостави на чужди “независими” медии и предубедени журналисти.

- КГБ интересуваше ли се от Георги Марков?

- Ще ви отговоря така. Българските специални служби, дори и КГБ да стоеше тогава зад гърба ни, много трудно бихме могли да организираме такова убийство. Така ни беше приписан атентатът срещу папата, а после се оказа, че ние не сме имали нито сили, нито възможност да го направим. По същия начин ми се струва, че на Първо главно управление, колкото и

да имаме високи оценки и то от чужди служби, не е било по силите му да организира едно такова убийство. Дори и със съдействието на КГБ.

- А какво е участието на българските служби в атентата срещу Владимир Костов?

- Нека се върнем към фактологията. Официалната версия е, че покушението срещу Георги Марков е извършено на 7 септември 1978 г. Той умира на 11 септември и веднага след това тръгва версията за българския чадър.

Преди това на 26 август в Париж уж било извършено неуспешно покушение срещу Владимир Костов, който както е известно е офицер от ДС, избягал във Франция. Защо обаче Владимир Костов дава гласност на случая, едва след като в Лондон е лансирана версията за българския чадър, убил Георги Марков? Значи „професионалните убийци” от ДС се провалят в Париж при покушението над Костов, който остава жив, но само 15 дни по-късно, те отново използват същата технология с чадъра срещу Георги Марков. Звучи ли ви сериозно? Защо Костов изчака толкова дни за да се обади, че по него е стреляно и е намерил сачма в крака си, а тя била от същата като в тялото на Георги Марков? А и защо ли ще го убиваме Владимир Костов, не е ясно. Дори и да сме способни, коя ще е тази служба, която ще преживее фиаско при опит да ликвидира и само две седмици по-късно се решава да извърши още едно показно убийство със същата технология. Много наивно звучи!

- Възможно ли е тези атентати да са извършени от други отдели на

ДС и вие да не знаете за тях?

- Същият въпрос задава и вестник “Новинар” от 16 Февруари, 2006 г., Брой 40, (1584) в материала на Иван Бакалов “Първата жертва на "българския чадър":

“Много бивши служители на Държавна сигурност се кълнат, че такова покушение не е имало. Много от тях изглеждат искрени. Но разклоненията и отделите в бившата ДС са били толкова много, че нищо чудно едната ръка да не е знаела какво прави другата. Истината продължава да не излиза на светло.

.....
"Новинар" реши да срещне читателите си с първата жертва на българския чадър, журналиста емигрант Владимир Костов, който е станал жертва на същото покушение.

.....
За самия Костов няма съмнение, че срещу него е извършено покушение от българските тайни служби. Той смята, че това е извършил специален отдел в ДС, какъвто според него несъмнено е имало по аналогия със структурата на КГБ.”

Отделът за остри мероприятия на ПГУ-ДС, за който наемква Костов в това интервю, първоначално беше подотдел към отдела за “активни мероприятия”, в който бях назначен от постъпването ми и в който премина близо половината от 20-годишната ми служба в разузнаването.

Този подотдел имаше състав само от няколко оперативни работници и се ръководеше от Иван Горинов с ранг на заместник началник на отдел. По-късно беше трансформиран като самостоятелен оперативен отдел на ПГУ.

Вярно е, че отдел за остри мероприятия имаше в ПГУ-КГБ, вярно е, че българският отдел беше създаден по “образ и подобие”, но също е вярно и твърдя, че отделът имаше за задача единствено да се вербова, подготвя и “консервира” агентура за провеждане на саботажи и диверсии в тила на евентуалния враг в случай на война.

Има няколко примера, когато координацията ни не е била на висота. В този случай, обаче, ако са били планирани не едно, а две убийства, при това едно след друго в чужбина, това е невъзможно.

- Вие как научихте за покушението?

- Новината, че сме убили Георги Марков с чадър ме завари на работа в политическата служба на посолството ни в Бон. В този момент заедно с един колега временно трябваше да поемем задачите на съветника по печата и културните въпроси, който спешно бе изтеглен в София, докато от Париж пристигне Христо Друмев и да поеме сектора.

Като пресаташе имах предварително уговорена среща с немската журналистка – Ефи Кайл, която трябваше да ме заведе в клуба на журналисти и да ме представи на своите колеги. На мястото на срещата естествено бях с чадър, защото както се казва: “В Бон или вали или бариерите са спуснати, а ако и камбаните бият, значи е неделя.” Нейната реакция беше много показателна - тя ме посрещна с въпроса, дали това е чадърът, с който сме ликвидирали Георги Марков. По начина по който тя зададе въпроса и след това в разговорите в клуба пролича, че и тя, и колегите ѝ, на които бях представен, приемат версията за убийство с чадър за смехотворна и абсурдна.

Трябва да отбележа, че “българският чадър” не получи широк отзвук и не се отрази негативно на отношението на германската общественост във връзка с честванията на 1300 – годишнината на българската държава. Людмила Живкова пристигна и при голям интерес откри изложбата “Тракийско злато” в Римско - германския музей в Кьолн.

- Българският чадър, а след това атентатът срещу папата. Защо България беше поставена в центъра на всичко това?

- По думите на анализатори, с които далеч не съм съгласен, България беше сателит на Москва. Затова всеки удар и провокация, всяка кампания срещу България имаше по-далечен отзвук. Известно е, че голяма част от бюджета на ЦРУ, на службите на Великобритания отиваха за провеждане

на подобни провокации, а не толкова към провеждане на шпионски операции.

Всички тези кампании, визиращи България, бяха само една част от мащабна операция на ЦРУ, поръчана от Рейгън. Да считаме, че малка България е била единствената цел и обект, би било най-малко несериозно. Просто за нуждите на тази мащабна операция трябваше да се извадят и да влязат в употреба редица стари и да се изфабликуват нови пропагандни компромати.

Но това е една друга тема.

- Според вас някога ще се разбере ли истината за атентата срещу папата?

- Истината отдавна е известна – България и българските специални служби нямат отношение към това покушение, което бе доказано и потвърдено многократно, в това число и от Акджа.

А кой стои зад атентата срещу папа Йоан Павел II е въпрос, който едва ли някога ще получи отговор.

Във всички случаи не ЦРУ стои зад атентата срещу папата, а само умело се възползва от преминаването на Акджа през България, за да сътвори поредната, с поддържаща роля в главния спектакъл, кампания срещу България.

Свалям им шапка на колегите на ЦРУ и МИ-6, че успяха от едно пребиваване на Мехмет Али Агджа в София да скроят такъв скандал, наблягайки, че Акджа е престоял в България “повече от месец” и упорито заобикаляйки и премълчавайки факта, че той, издирван като опасен престъпник след бягството си от турския затвор от полицейските служби на Турция и редица европейски страни, обикаля с месеци без да е засечен почти цяла Европа.

Все пак нещата не тръгнаха в планираната от организаторите посока на операцията, като този път причината за това не беше една случайност, както стана в Лондон, а този път беше в българското неоправдано самочувствие, че можем успешно да се опълчим на всяка провокация срещу България.

Да припомня, че Акджа стреля по папата, беше осъден като единствен извършител на доживотен затвор и излежаваше присъдата си в затвора Ребибия, когато на 5 септември 1981 г. - частната британска телевизия ITV /Ай Ти Ви/ в свое предаване същия ден твърди: “Може би покушението срещу папата е планирано от българското и руското разузнавания”.

През август 1982 г. - сп. “Ридър дайджест” помества известната статия на Клеър Стърлинг с обвиненията срещу България за “българска връзка” в покушението срещу папата.

Това бяха първите предупредителни сигнали към нас, които бяха оставени без внимание.

Месец преди ареста на Антонов, не други, а представители на италианските специални служби предупредиха посолството ни в Рим, че е вероятно Антонов, Айвазов и Желев да бъдат задържани по обвинение за съучастие в покушението срещу папата. Айвазов и Желев бяха изтеглени незабавно в България, а Антонов беше оставен в Рим.

Това предупреждение, отново високомерно бе пренебрегнато, с амбицията от Сергей Антонов да направим едва ли не втори Георги Димитров от лайпцигския процес. Всъщност ни бе подсказано, че организаторите на кампанията нямат интерес да се стига до арест, съд и процес, на който много трудно се доказва едно скалъпено обвинение, което е резонно. От друга страна това бе косвен намек, че и българската страна няма да има полза от съдебен процес, доколкото много по-лесно би отговорила и оборила журналистически писания и скалъпените обвинения.

След като се стигна до процес, и двете страни загубиха, но съотнесено на възможностите, дялът на България беше с пъти по-голям от този на Запада.

Какво имам предвид?

Ще припомня, че Антонов беше оправдан с присъда „невинен поради липса на доказателства” - формулировка, до този момент непозната в италианското правосъдие и въведена, за да не може Антонов да бъде напълно оправдан, доколкото без тази промяна италианският съд можеше да присъди в случая само “невинен”.

През април 2011 г. в Италия излезе книгата „Убийте папата” на Марко Ансалдо и Ясмин Ташкин, на издателство „Рицоли”, в която, макар и с голямо закъснение, Майкъл Добс, акредитиран на процеса журналист от американския вестник „Уошингтон пост”, в свое изявление пред авторите на книгата прави убийствена оценка на италианското правосъдие и на първия съдия-следовател по делото срещу Антонов Иларио Мартела:

„По случая италианското правосъдие се представи много зле, въпреки че в крайна сметка освободи българите. Много от доказателствата, представени в съда, биха накарали един американски съд да се изсмее, и никога не биха били приети на първа инстанция. Съдията Мартела (когото по онова време всички ние, журналистите, възхвалявахме) или беше некомпетентен, или следваше указанието да защити тезата си срещу българите колкото се може по-добре, но все пак слабо. Пропагандната машина на консервативните среди в САЩ също беше отчасти отговорна за това, а New York Times (вестник, който много уважавам) необяснимо как се подхлъзна, позволявайки на журналистката Клер Стърлинг да разпространи конспиративни си теории като обективни репортажи. Очевидно е, че Агджа е прекарал известно време в България, въвлечен в афери между българската мафия и

Сивите вълци. Също толкова ясно е обаче, че при все това не ставаше дума за българо-съветски комплот.”

Оправдаването на Антонов като “невинен по липса на доказателства”, колкото и да не ни се иска, все пак остави една доста широка врата, за да може кампанията да продължи и да се захранва с нови версии, тълкувания, инсинуации, книги, писания ала Клеър Стърлинг.

И такива не закъсняха, въпреки че самият Али Агджа през 2013 г. издаде книга, в която излезе с поредната си и за сега последна версия, че убийството на папата му е поръчано айятолах Хомейни и че България не е замесена в покушението.

Въпреки че, години преди това Агджа оневини България, като в интервю за вестник «Република» от 31.03.2005 излезе с версията, че атентатът е дело на самата католическа църква, на Ватикана, като вероятно на Агджа бе подсказано, че папа Йоан-Павел II е 3-ти или 4-ти папа неиталианец, първият папа-славянин, че той елиминира доста от кардиналите, които бяха на водещи позиции и не бяха съгласни с неговите намерения за сближаване на всички религии по света, които имат сериозен мотив за отстраняването на папата поляк от светия престол.

Въпреки това и много друго, доказващо, че България няма нищо общо с атентата срещу папата, след завръщането ми от Италия през 1990 г. в отдела за “активни мероприятия” по стечение на обстоятелствата получих задача да съдействам на следователя Ангел Дончев, който беше натоварен с така нареченото трето българско дело за атентата срещу папата и българското участие. Учудващото беше, че Дончев водеше следствие, поръчано от тогавашния президент Желю Желев с императивното указание на всяка цена да открие „българската връзка” в атентата.

- И какво се случи в това разследване?

- Към края на следствието, това беше началото на 1992 г., Ангел Дончев, който впрочем имаше нашето пълно съдействие, сподели пред мен следното. Той ми каза, че като започнал работата, имал някакви съмнения. В края обаче бил убеден, че нито ПГУ, нито КГБ имат някаква връзка с този атентат. Мисля, че с точно такова заключение Дончев приключи разследването. Въпреки това години наред и покойният Желев и други новоизлюпени политици лансираха по света подозрения за българска следа. Затова и досега името на България и на покойния Сергей Антонов не е окончателно изчистено.

Години по-късно в интервю за италианския в. “Република” бившият полковник от ЩАЗИ Гюнтер Бонсак твърди, че тайните служби на ГДР изфабрикували някаква дезинформация през 1983 г., за да оневини България за атентата срещу папа Йоан Павел II. Целта била да се отклони вниманието от страната ни. Бях доста изненадан. Мислех си, че след толкова години абсурдни обвинения срещу България нищо не може да ме изненада. В случая обаче ставаше дума за събитие, в което аз служебно бях

пряк участник и затова съм категоричен, че думите на Бонсак са пълна измислица.

Документите от разсекретените архиви на Главно управление разузнаване на ГДР, на които се позовава Бонсак, получиха гласност в ГФР в началото на 2005 г., през февруари 2006 г. в Италия и след това в България.

Копия бяха предоставени на кореспондента на в. “24 часа” в Берлин и на 27 юни 2008 г. вестникът публикува “сензационата” новина под заглавие “ГДР пуснала турската следа за атента срещу папата”, в която се повтаря версията на Бонсак. На проведена пресконференция в София по повод на тези документи, в общи линии беше потвърдена идеята, подхвърлена на в. “Република” от полковник Бонсак.

След известно ходене по мъките успях да получа тези копия, които пазя и са на разположение. Това са документи, касаещи сътрудничеството между МВР и Министерството на държавна сигурност на ГДР, като няколко от тях се отнасят до сътрудничеството по линия на АМ и в частност във връзка с атентата срещу папата.

След като се завърнах от Бон, в периода от 1980 г. до заминаването ми за Рим през 1987 г., в отдела за АМ наред с другото отговарях и за сътрудничеството по линия на АМ със съответните служби на разузнаванията на СССР, ГДР, Куба, Полша, Унгария, Чехословакия и като такъв участвах в подготовката им и след това и на самите работни срещи.

След ареста на Антонов на 25 ноември 1982 г. основна тема на това сътрудничество стана подготовката и провеждането на съвместни активни мероприятия за противодействие и неутрализирането на пропагандната кампания и за доказване на непричастността на България към атентата срещу папата.

Това обяснява, защо бях включен по предложение на ръководството на отдела за АМ в работната група заедно със следователя Йордан Орманков от Главно следствено управление за участие “в работна среща в Берлин между представители на следствените органи на двете страни”, на която да се обсъди възможността за “установяване на причастността на “Сивите вълци” в подготовката на атентата срещу папата” на основание на показанията пред следствените органи на ГДР на задържан член на нелегалния клон на организацията във ФРГ.

Съставът на работната група беше съгласуван с МДС и работната среща се състоя в периода 14 -16 март 1983 г.

За работната среща има “Справка за провеждане на работни разговори с другари от братски органи” от 17 март 1983 г.

Според справката на проведената среща са участвали

“от българска страна:

Полковник Орманков, Любомир

началник отдел в Главно следствено управление на МВР

и

*капитан Николов, Йордан – началник отделение в Главно управление
Разузнаване/направление западна Европа*

от страна на Министерството на държавна сигурност другарите

подполковник Волф

подполковник Мутц (ГУР/Х)

майор Иоахимстал (отдел XXII)

капитан Дебски”

В справката е записано като точка трета от дневния ред следното:

“3. Проверка на директно или индиректно използване на /името е заличено/ за **дезинформиране** на противника с цел отпор на масираното насъскване срещу НРБългария”.

В документите от кореспонденцията между двете министерства по предварителното договаряне на участниците от българска страна, обаче, никъде не се споменава за предварително уточнен дневен ред.

Необичайно е също, че в справката двамата участници от България са записани с двете си имена, при това с разменени малки имена, докато от страна на ГДР са дадени само фамилиите. В една от разменените телеграми на ръка са записани също само нашите фамилни имена.

За какво ставаще дума и как премина срещата?

Още в началните минути от изложението на началника на следственото управление стана ясно, че от показанията на задържания “сив вълк” едва ли ще е възможно да се извлече нещо полезно за реализиране на каквото и да е контрапропагандно мероприятие.

На опита на Орманков да “подскаже”, че би могло в показанията на задържания да се добавят някой полезни признания, началникът на следствения отдел доста остро възрази, че на базата на събраните доказателства “сивият вълк” може да бъде осъден най-много на три години и след това ще трябва да бъде освободен - можем да си представим с какви изявления той ще излезе пред западните медии.

Обсъждането продължи в посока, дали няма възможност от разпитите да се извлекат някои допълнителни сведения за придвижванията на Акджа от момента на бягството му от затвора до момента на атентата. В отговор на мое запитване стана ясно, че задържаният е станал член на “Сивите вълци” доста след атентата и че дори и да бъде принуден, не би могъл да да каже нищо съществено във връзка с Акджа и подготовката на атентата. Настъпи известно неловко мълчание, след което се обърнах към водещия и предложих да се оттеглим с подполковник Мутц, за да продължим с консултациите между нашите отдели.

Въпросните документи, без някой да ги е прочел внимателно и анализирал, наред с “доказаното” присъствие на Сергей Антонов на

площад Свети Петър в момента на атентата, още дълги години бяха използвани като едно поредно неопровержимо доказателство за причастността на България в атентата срещу папата.

Всъщност не е установено на площада да е бил произведен трети изстрел по папата и следователно не е имало съучастник на Акджа, който да произведе този изстрел.

- Съдия-следователят Иларио Мартела обаче твърди, че е имало три изстрела.

През май 2011 г. в Милано, Италия излезе от печат книгата на съдия-следователя Иларио Мартела „13 май 81 г. Три изстрела срещу папата”, която, случайно или не, се появи един месец след излизането от печат на книгата „Убийте папата” на Марко Ансалдо и Ясмин Ташкин, в която, както споменах по-рано, журналистът Майкъл Добс прави негативна оценка на Мартела.

Вероятно с тази книга Мартела иска да опровергае Майкъл Добс и да се оправдае за провала си на процеса срещу Сергей Антонов.

В книгата има много тенденциозност и инсинуации, но основната идея е, че срещу папата е са произведени три изстрела, като третият е от съучастник на Аджа – разбирай Сергей Антонов.

В книгата си “Беше ми обещан рая”, издадена през януари 2013 г. в Италия, Акджа, обаче, пише:

“Исках да стрелям трети път, но пистолетът засече. Никакъв трети истрел не е произвеждан от пистолета. Знам, че години след това се говори за трети истрел, за мои съучастници на площад Свети Петър. Глупости. Дори само поради това, че ако е така, по каква причина никой не намери третата гилза. Два и само два истрела и двата произведени от моя пистолет.”

Впрочем книгата разследване на журналистката с български произход Румяна Угърчинска, издадено у нас, също доказва, че българска следа не съществува.